

MYÖHÄSSÄ SAKRAMENTISTA

David Dickson

kirkon lehdet
(Perustuu tositapahtumaan)

”Muistamaan hänet aina ja pitämään hänen käskynsä” (Moroni 4:3).

”Odotta, et ole vielä syönyt aamupalaa”, äiti sanoi. Äiti työnsi pieniä vihanneslautasia lähemmäs Chujukia.

Chujuk katsoi aamiaistaan. Hän oli myöhässä! Tavallisesti hänen isoveljensä auttoi häntä valmistautumaan kirkkoon lähtöä varten. Mutta isovelji oli muualla, joten Chujukin piti mennä tänään yksin.

”Hyvä on, äiti”, Chujuk sanoi. Hän söi kiireesti aamiaisen loppuun. Sitten hän halasi äitiä ja ryntäsi ovelle.

Äiti pysäytti hänet. ”Onko sinulla puhelin mukana?”

Chujuk piti sitä kädessään. ”On. Voin lähettää viestin Alkeisyhdistyksen opettajalleni, jos minulle tulee ongelma.”

”Entä villapaita takin alla? Nyt on kylmä.”

Chujuk näytti äidille villapaitaa.

Äiti nyökkäsi. Chujuk kiiruhti ulos kadulle. Kaupungin kaikki äänet saivat hänet hymyilemään. Oli hauskaa asua yhdessä Etelä-Korean suurimmista kaupungeista!

Mutta Chujuk toivoi yhä, että isovelji olisi ollut hänen kanssaan. He menivät kirkkoon aina yhdessä.

”Tiedän reitin”, hän vakuutti itselleen. Ja tosiaan ennen pitkää hän oli ensimmäisellä bussipysäkillä.

Mutta hän oli siellä yksin. Se oli outoa. Hän tarkisti ajan kellosta. Hän oli varmaan juuri myöhästynyt bussista! Nyt hänen pitäisi odottaa seuraavaa.

Muutaman minuutin kuluttua muita ihmisiä alkoi kerääntyä sinne. Viimein pysäkillä saapui kirkkaansininen bussi. Chujuk nousi portaat ylös, maksoi kuljettajalle ja kävi istumaan.

Kop-kop!

Viestäänen kuultuaan Chujuk tarkisti puhelimensa. Viesti oli hänen Alkeisyhdistyksen opettajaltaan.

”Oletko bussissa? Muista, että jos eksyt, voimme tulla etsimään sinua!”

Chujuk virnisti ja lähetti vastausviestin. ”Joo. Olen nyt bussissa.”

Tämä tosin oli vain lyhyt bussimatka. Seuraavalla bussilla hänen pitäisi kulkea yli tunnin matka.

Chujuk katsoi kelloa ja kurtisti otsaansa. Hän halusi ehtiä nauttimaan

sakramenttia. Hän piti kummankin sakramenttirukouksen siitä osasta, jossa sanotaan ”muistamaan hänet aina”. Se tarkoittaa sitä, että muistaa aina Jeesuksen. Ja Chujuk halusi tehdä niin.

Kun hänen tätinsä ja setänsä olivat muutama kuukausi sitten kutsuneet hänet ja hänen veljensä kirkkoon, veljekset olivat tavanneet lähetyssaarnaajat. Vanhin Kim ja vanhin Moon opettivat heille kummallekin Jeesuksesta. Mitä enemmän Chujuk oppi Jeesuksesta, sitä enemmän hän piti Jeesuksen ajattelemisesta.

Kop-kop!

”Oletko jo vaihtanut bussia?” viestissä kysyttiin.

”En vielä”, hän vastasi viestiin.

Bussi tuli vilkkaalle kadulle, missä Chujukin piti jäädä pois ja vaihtaa toiseen bussiin. Hän kysyi kuljettajalta, oliko toinen bussi jo tullut.

”Se ehti juuri lähteä”, kuljettaja sanoi. ”Seuraava tulee 15 minuutin kuluttua.”

”Ai, selvä”, Chujuk sanoi. ”Kiitos!”

Kun Chujuk nousi seuraavaan bussiin, hän tiesi ehtivänsä perille liian myöhään nauttiakseen sakramentin.

Kylmä tuuli piiskasi hänen poskiaan, kun hän pitkän matkan jälkeen hyppäsi bussista ja kiiruhti seurakuntakeskukseen sisälle. Hänen tätinsä ja setänsä olivat varanneet hänelle paikan. Vaikka Chujuk oli iloinen päästyään perille, hän oli pakostakin hieman surullinen. Hän oli niin kovasti yrittänyt ehtiä ajoissa!

Kokouksen jälkeen hänen luokseen tuli kaksi hänen suosikkiystäväänsä – lähetyssaarnaajat!

”Hei, Chujuk”, vanhin Moon sanoi. ”Opettajasi kertoi meille, että saattaisit olla myöhässä. Niinpä puhuimme piispan kanssa ja saimme luvan siunata ja antaa sinulle sakramentin ennen Alkeisyhdistystä. Kuulostaako hyvältä?”

”Niinkö? Kiitos!” Hän tuskin uskoi, että he tekisivät sen ihan *häntä* varten!

Hän ja hänen setänsä seurasivat lähetyssaarnaajia eräseen tyhjäan huoneeseen. Chujuk piti hiljaa rukouksen, ennen kuin he aloittivat. *Kiitos, taivaallinen Isä, lähetyssaarnaajista. Ja kiitos, että voin nauttia tänään sakramentin.*

Chujuk halusi muistaa Jeesuksen joka päivä. ●

